

Nils Ferlin

En döddansares visor

En e-bok från Litteraturbanken.se (The Swedish Literature Bank), baserad på följande tryckta utgåva: Albert Bonniers Förlag, Stockholm 1930.

I

Ser du ...

Ser du dessa vissna löv,
vissna löv i vinden —
så är jag ett visset löv,
visset löv i vinden —
Döden skall mej fatta
i sin gamla kratta —
... Åh, jag är väl ännu röd,
ännu röd om kinden —
fast jag är ett visset löv,
visset löv i vinden.

Drömmare, dåre ...

Drömmare, dåre — din vaggas fe
vad gav hon i morgongåva?
Allt vad som bränner i brott och ve,
allt vad du känner av spott och spe,
allt vad som drömmarna lova,
allt vad som gäckar i stjärnors glans,
allt vad som aldrig i världen fanns
binder du dej till en sorgekrans ...
— när klockorna klämta, de dova,
då går du bort med din rikedom
och lägger dej ned att sova.

Ett träd

Det står ett träd vid vägen och vinden vet dess frö,
ja, vinden vet dess frö —
Dess frukt är röd som vallmo, dess frukt är vit som snö,
Gud skydde för de skimrande bären.
Den dag du därav äter skall du visserligen dö,
skall du visserligen dö —
Vad fröjdas du som konung, om du gammal är och slö
och bitter och stum till karaktären ...

Gud skydde för de skimrande bären.

Den excentriske lorden

Det var den excentriske lorden
som bodde på Midnight Hill,
— om så att du känner den gården
åt norr eller söder till.

I Afrika — Indien — Kina
han dröjde rätt många år,
och när han kom hem till de sina,
var det frostens färg i hans hår.

En sökare var han, som letat
all jordens kanter omkring
att finna — vad förr man vetat,
att allting är ingenting.

Han gick med en blick som kändes
så trötlöst däven och ljum;
men ofta om nätterna tändes
en pipa med opium.

Det var den excentriske lorden,
en morgon, förrn tuppen väckt,
i vårdträdets skugga på gården
han släckt sin andedräkt.

Om våren, när sipporna vakna
och ungdomen glammar i byn,
om våren det hände — men nakna
stod trädets armar mot skyn ...

Det var den excentriske lorden,
han mättes i fot och tum
och fördes till kyrkogården
att få sej ett vilorum —

I jordens ruvande lera
där ligger han stel och stum,
nu tänder han aldrig mera
en pipa med opium.

Han bor som ett ben i mullen
djupt under den blanka skyn,
och solen lyser på kullen
och solen lyser i byn.

Och svalor och måsar susa
som fordom kring Englands strand,

och bambustänglarna brusa
där borta i Österland —

Det var den excentriske lorden
som bodde på Midnight Hill.
— En slaktare köpte gården
och byggde en våning till.

En död

Som en mila var hans hjärta,
som ett mörker var hans själ —
Se, då mötte honom döden
som hans bästa vän i nöden;
släckt är mörkret, släckt är glöden
som förbränner och förtär —
Han har kolat ut sin mila,
och nu bärs han bort att vila
i den djupa stumma jorden
där alls ingen oro är.

Fåfänglighet

Jag har klättrat på önskningens stege,
jag har klättrat så långt att jag vet
att den stegen är hög som en himmel
och djup som en evighet ...

Och människor ha gått på den stegen
i tusen och tusen år —
och ingen har visat dem vägen
var stegen står ...

Men alla som tvinga dess pinnar
de springa på glödande kol,
och aldrig i levande livet
de nå sitt mål ...

Jag har klättrat på önskningens stege,
jag har gått ett par fjät — så jag vet
att den stegen är hög som en himmel,
och allt är fåfänglighet.

Ett brev

Nu går jag här alltså och svälter,
jag går här och tittar ner ...

Jag går här i gränden och svälter
och tänker på nattkvarter ...

Det regnade visst ett par timmar
i morse, det är litet slam
i rännstensens smala och rutiga
remsa av makadam ...

Nu går jag här alltså och svälter,
och mörkt är vartenda hus ...
Kaféskylten bara som lyser
i gult elektriskt ljus ...

Jag går här och går här bara,
så säger jag: jäkla slask!
Jag går här och sparkar med foten
en påse, en tändsticksask ...

Så kommer det någon och tigger.
— Bah ... sjöman ... det ljuger du!
Så stannar jag här, och här ligger
ett brev som man rivit itu ...

Vad var det för brev, vem skrev det,
och varför ligger det här?...
Kanhända det skrivits av en som
håller en annan kär ...

Kanhända det doftat av rosor,
och blommor av alla de slag?
Kanhända det var ett par glosor
om barnuppfostringsbidrag.

Ett brev det kan vara så mycket,
ett brev det kan vara från
en gammal och hjälplös mor till
sin ende och käre son.

Han rev det väl sönder så där som
det brukas ibland: vadså!
En gest som man gör bland kamrater
och tar sej en bärsa på —

Ett brev det kan vara så mycket,
så mycket man aldrig vet ...
— Men nu är väl klockan tolv snart,
då stänger de visst kafét!

Trist

— — — — —

Vår gamla tidningsgumma, som stultade med nöd
uppför trapporna var morgon när sju laget ljud,
hon kommer inte mer,
nej hon kommer inte mer
och kanhända är hon död —

Den nya hon är yngre — ty lättare hon går,
och nära på en halvtimme tidigare slår
tidningen försiktigt,
så ivrigt och försiktigt
i brevlådan vår — — —

Ja, människor de kräla all jorden kring
de kräla och de åldras i slit och spring —
och gravarna de samla ...
men somliga bli gamla,
ja, somliga bli gamla för ingenting.

På sömnlöshetens kattskrik och kalkstensdropp
jag ligger här och lyss vid min kaffekopp — —
Och jag tycker det är trist,
hela livet är så trist
fastän solen i purpur går opp.

Milorna flämta ...

Milorna flämta ... natten står
sövande mörk och tiger —
Milorna flämta och glömda år
viska i volm som stiger ...

Sover du, broder — vad drömmer du,
vad har *du* längtat och önskat?
Drömmer du kanske om något nu,
något som aldrig grönskat ...

något som spirat och dog i brodd,
något du sörjer och saknar ...
Kanske du önskar den vilan nådd,
ur vilken du aldrig vaknar.

Skymning

Skymningen sveper sin stillhet
runt våra ensliga hus,
gråa och ensliga hus — —
Snart skola dunkla stjärnor
springa som blommor av ljus ...
— — —

Heden sover därunder,
heden sover i stjärnljus snart —
längtan går och jag vet ej vart ...
Men det brusar av tyngd och sekler
så ödsligt och underbart.

Två människor

Min syster är i himlen, sa den lille kavat,
Guds vackraste ängel är hennes lekkamrat.

Hon kommer nog tillbaka till oss igen och bor,
men annars ska jag fara dit när jag blir stor.

Och piltens lockar glänste i ampelns bleka brand ...
Och farbror strök dem, varligt, med sin magra tunga hand.

I livets villervalla

I livets villervalla
vi gå på skilda håll.
Vi mötas och vi spela
vår roll —

Vi dölja våra tankar,
vi dölja våra sår
och vårt hjärta som bankar
och slår —

Vi haka våra skyltar
var morgon på vår grind
och prata om väder
och vind —

I livets villervalla
så nära vi gå —
men så fjärran från varandra
ändå.

Kan du höra honom komma ...

Kan du höra honom komma — ej i buller och gny,
ej i tordönets sprakande dunder —
Nej, han vandrar i sin örtagård som himmelens sky
i morgonens solstänkta lunder — —

Kan du höra honom komma, att han kommer som en psalm

— så djup och så drömmande stilla
han vandrar dej till mötes i dagarnas kvalm
och han vill dej inte alls något illa.

Ty han talar ej latin — som den grå teologin,
vilken halkat på sin egen halhets halka —
Men han talar som en ton ur en mjuk violin
och han talar såsom aftonens svalka.

Jag vet inte vad ...

Det är som jag skulle ha glömt någonting
någonting men jag vet inte vad —?
Och jag vandrar så underligt tveksamt kring
genom vårgrönt och fallande blad ...

Det är som jag skulle ha drömt någonting,
någonting som är mera än jag —
Men jag vet inte alls och vad talar väl för
att jag kommer ihåg det en dag?

Ett minne

Skimrande vitt som det vitaste silver
var vattnet vid Vinga fyr —
Rökskyar bolmade, måsarna skreko
och luften var bräddad av glädje och eko
av främmande länder och äventyr — —

— — —

Gud, har jag sagt,
o, du levande X i det minsta och finaste ting,
snäckornas gud och förnyelsens gud —
du som hinduerna se som en flammande ädelstensring,
elektriska bälte av under och kraft
som spänner all världen omkring:
lys på mitt liv.

Gud, har jag sagt, du som talade nyss
ur de bristande isarnas dån,
guld har du strött över vågornas välv,
guld över klippornas krön — —
aldrig jag visste som nu och förnam
vad världen är väldig och skön.

Herre, ditt ansikte ser jag i dag
och viskar dej vilset en bön:
Väck den ej mera, min fråga
som hörde sitt eko och grät,
släck den, förintelsens låga
i nervernas blodiga nät —

Se på mej, maskarnas like,
Herre jag ber dej ju blott:
lär mej att älska ditt rike
och bära de dagar jag fått.

II

Tröstlösa dagar

Tröstlösa dagar, när himlen är grå,
grå som ens själ och man känner sej så
innerligt ensam och mätt på att leva,
mätt på att skratta och ljuga och spela
känslor man aldrig förnummit och känt,
— tröstlösa dagar, som återvänt!

Tröstlösa dagar, vars slagor slå
sommarens blommor till halm och strå,
dimgråa timmar när ledan sitter
tung vid ens sida och dödens glitter
är i ens öga och lyser på allt
söndersmulande, klart och kallt ...

Krist sörjer

På vägarna vi gånga
och sparka och slå,
ty vägarna är trånga
och krångliga att gå:
På vägarna, de vrånga
en människa blir så
som djävlar äro många
som änglar äro få ...
slå själv om du inte vill bli slagen!
Krist sörjer för den yttersta dagen.

Stackars

Stackars vackra lilla barn,
du som går i våren,
du blir nog ett vindens flarn
du som jag med åren ...
Lamm är inte längre lamm:
blott du hunnit växa
något från din läxa,

när du bara hunnit fram,
kära barn, för prästen
klarar livet resten.

Jag kunde ju vara ...

En luffare är jag — vad mera,
jag kunde ju vara en präst,
jag kunde ju vara en brukspatron
en bonde eller en häst ...

Jag kunde ju vara en svala,
en kråka eller en snok,
en snok — eller kanske en blomma,
ett sommarstänk i en bok ...

Nå — öster börjar i väster
och söder slutar i norr,
virrig är jag av frågor
och halsen är fan så torr ...

... en luffare är jag, som halkar
förbi i vägarnas grus.
Mitt hjärta är hett som en masugn
och kallt som ett fattighus.

Schack

Se, Vår herre han satt högt i skyarnas snö
med Den onde och spelade schack,
och Vår herre var gammal och sliten och slö
och han suckade ofta ett ack.

Men Den onde var pigg som en mört och en gök
och hans hjärna var blixtrande klar,
och han skrattade gott åt Vår herres försök
och han såg huru gammal han var.

Ty visst kunde det blivit en enkel affär
på ett drag och en enda sekund,
men det roade honom att leka så här,
och så väntade han en stund ...

Ja, så väntade han och så lekte han då
som en katt med den vördige Gud,
och änglarna stodo där sorgsna och små,
och de andades icke ett ljud ...

Och sekunderna gick — ticketick-ticketick

och människor räknade år.
Men Den onde skar ned på en vagga en blick,
och Vår herre såg ned på en bår ...

När Den onde då såg vad Vår herre han såg,
då flinade han så smått:
på skapelsens morgon hans tanke låg
och på allt som var ganska gott.

Och Vår herre förstod och han suckade tungt
och hans suck genom världen drog.
Men mänskorna togo det tämligen lugnt,
och Den onde han satt där och log.

Och sekunderna gick — och sekunderna går,
som människor kalla för år —
Och alls ingen må fälla för *mej* en tår,
när Vår herre ser ned på min bår.

En gång ...

Hav tack, min broder, jag åt din mat
och glömde min mages ve —
Jag sitter och tänker, dåsig och lat,
på det som en gång skall ske ...

En gång tar det slut på all tid och all skam
och allt detta här som är mitt —
Då kommer en gammal och klok madam
och lindar min kropp i vitt —

En gång blir det så att jag finns ej mer;
man ska säga om mej: han är död.
Man ska fira mej, långsamt, två famnar ner
i jorden att glömma min nöd —

En gång — när jag skrattat mitt sista skratt
och svurit min sista ed,
ska jag, långt bortom hunger och dag och natt,
drunkna i tidlös fred —

»Profeten»

(Sorglustig monolog från Gamla stan.)

»Laterna Magica, du skumma gators blomma,
min hug är het men mina fickor tomma ...
Dock hör en röst från en förtappad själ:
din vän, herr Adrian, jag känner väl.

Jag kommer, ser du, just från Citadellet,
din vän, herr Adrian, han känner stället.
Din vän, herr Adrian, är också fri
och dricker öl och racklar romani.

På femtisexan, schappet Brantegatan,
din vän, herr Adrian, är full som satan.
Och han har lovat mej med dej, min skatt,
en över all förväntan härlig natt.

Så kom och var min fröjd och älskarinna,
som bröllopsfacklor himlens stjärnor brinna.
Han, Gud, du vet, som håller barnen kär,
som tidsfördriv har kastat ut dem där.

De äro jättekast från jätteslunga
de ädelstenar som i rymden ljunga —
Det var, som sagt, ett litet tidsfördriv,
man menar också att allt blev av bliv.

Laterna Magica, du skumma gators blomma,
jag är en speleman med ögon tomma,
en mager komiker, en vilsen fant,
ett falnat löv i livets rännstenskant ...

Du skrattar — ja, och skrattar bra, min syster,
ty varför ska man vara dum och dyster.
Mitt namn är Boman — så i rymd som bur
en lustig laban och ett bildat djur.»

John Boy

(Anglosaxisk visa på glad melodi.)

John Boy, John Boy, det var en pojke västanfrån
han var sin moders käre son
och hennes ålders stöd —

Tam-tam, tam-tam, allt som det stolta krigets man
John Boy gick ut en dag och fann
en stor och vacker död.

John Boy, John Boy, det var en glad och munter fyr,
i skyttegravens äventyr
en pärla till kamrat —

Han föll, han föll en solig dag vid Yperns strand
för konung och för fosterland;
han skars av en granat.

Han skrek, han skrek, han for och slog med armarna

och trampade i tarmarna
och vräktes i en grop.

Hans mor, hans mor, hon hörde trummors tamtaram
och fick ett vackert telegram,
— här lyftom vi vårt stop:

En skål, en skål, en skål för land och hem och härd
och för Guds egen vackra värld,
ja, skål för alltihop!

Stjärnorna kvittar det lika

Man kan inte räkna dem alla
sägner och sånt man hör ...
Det säjs att en stjärna ska falla
var gång när en människa dör —

Lyhörd i nätternas kyla
och vindarnas frusna musik
hundarna hörde jag yla,
som hundarna yla för lik,

änkorna hörde jag skrika
och barnen snyfta för bröd —
— Stjärnorna kvittar det lika
om någon är född eller död.

Vid Ganges

Runt lägerelden om natten
tre heliga tiggare sutto
vid Ganges skimrande vatten
i Indiens sällsamma land.
De talte om livet och döden,
om människans drömmar och öden —
Och fullmånens dallrande flöden
glänste på panna och hand.

— Vi andas, pinas och pinar,
och skryter och ropar: jag är.
Det uslaste kryp, som förtvinar
det ropar: jag är, se här.
Det skriket — det stiger och stiger,
man tror väl att *rösten* sover,
men ångesten stiger däröver
— så talar den ene och tiger.

Förvisso, min broder — att vara

är fråga och plåga bara,
vi ropa vår Gud i vår nöd,
men guden — hur skulle han svara,
se, längesen ren är han död
— så talar den andre — Den tredje
han lyssnar på djungelns ljud ...
... ett bränsle han lägger på glöden:
— Ja, guden är död ... och Döden
är således Gud.

Kanske

När världen låg i blom och log
och vänslades i vårljus
en dåre for omkring och slog
på väggen i sitt dårhus
och pekade på solen: he,
vad står du där och prålar,
— ifall jag låter bli att se
så slocknar dina strålar!

III

Nidvisa till människan

(Ur busen Fabians poesialbum.)

Jag är ett stackars djur som tappat svansen,
som min kusin, den fredlige schimpansen —
Min fader Adam gick i Edens lunder
som något oförgätligt apvidunder —

Rätt solo var han av sitt slag och släkte
en konstprodukt som många frågor väckte.
Hans ögon lyste lika små som röda,
stor var hans brunst — som hans talang att döda.

Där kom en lurvig, brun gorillahane ...
... en sten i hjärnan vart hans fall och bane.
Men honan log — thy fick hon länge leva,
och skriften skriver hennes namn som Eva.

Vår moder Eva var en grann tjinona,
en liten smidigt växt gorillahona.
Hon födde Adam barn och knäckte nötter
och lärde svartkunskap vid mästarns fötter.

Och tiden gick och Adams barn och söner
degenererades och uppfann böner,
och uppfann samhällsskick, polis och lagar
och gjorde slut — totalt — på Paradisets dagar.

Och blevo myror blott i jättestackar,
dem nöden trampar i med spikjärnsklackar ...
— Du alltets medelpunkt, som det är skrivet,
du frågetecken för dej själv och livet,

du senapskorn på världens åkrar, gödda
av det förmultnade och det förblödda,
du människa, du manifestationen
av Han som bor i tron och religionen,

till slut så är du dock, du jordens konung,
trots dina skalders rökelse och honung,
en stackars apa blott på dekadansen
som tappat både sinnesron och svansen.

Rus

I dag firar Fabian midsommarhelg,
en blomma han bär och en brännvinsbutelj,
i dag är han ung som i ynglingaår
och byfolket vänder sej om där han går.
Han kommer där oppe från backarna
där Dunderbacks-Alfred bor ...
O, herre min je, vad han gnor,
det gnistrar ju vitt kring klackarna
på hanses vanskötta skor — —

Vad heter den brud som du dansar emot,
min bror, att så skyndsamt du lyfter din fot?
— Sol, heter hon, sol över kyrka och by,
den gamla planeten är sållsamt ny,
nej se — i midsommarskrudarna
komma herr Per och herr Pål — —
och Fabian ropar: skål,
nu sjunga de gamla gudarna
ur alla tilltäppta håll!

I dag firar Fabian midsommarhelg,
han tar sej en titt ur sin brännvinsbutelj
så ofta han hinner och struntar i snack
av borgarebrackor och bönder och pack:
för hur står det till med affärerna,
hur mår ni, gott folk, i stan,
i dag ska ni se på fan,
i dag är det puls i artärerna

och luft i vår lurviga man!

Hej, ädela vänner och samhällsfår,
en speleman tar sej en styrketår
och slår på sin luta av enkelt slag
en sång på Johannes döparens dag.
Vi minns hur han stod vid Jordanen,
tunn och med glödgd blick,
en ökenvarg i sitt skick,
mens prästerna, fulla av fanen,
med gudsord på läpparna gick — —

Hej, ädela vänner, nu säjs man vet
att tiden är klar för en ny profet
och kommer han inte med storm och ris
så kommer han väl på ett annat vis.
Vem säger han kommer att köpa oss?
Men nog kan det vara till samma tröst
om göken gol i syd eller öst:
blott den har makten att döpa oss
som tolkar vår mages röst!

Ja, hatten utav för en periferi
med minsta tänkbara radie i,
och låtom oss korta av ett grand
vår gyllene väg till Samarkand —
... men, tio fåglar i skogarna,
de sjunga väl bättre än en i hand!
Förståndigheten är dum ibland,
thy låtom oss gå på krogarna
och vattna vår visdomstand!

Lundström

Vad tidens himmel är hög och fin,
varenda poet har en skrivmaskin.
— Vi sitta i bristen på mjöd och vin
vid pilsnerdricka och hicka — —
Och dra en tju'femöring då och då
ur vår tobaksuppfyllda ficka.
Ack ja, håhå,
vad gammal man blir i sin själ och grå,
vad reformatorer det kryper
ur varje buske och vrå.
— — Jag vånne jag vore som Andersson,
eller Pettersson,
och hade nån
synpunkt på härligheten.
Nu vankar jag bara som Lundström kring
i ingenting — —

och väntar den stora kometen.

En inneboende

B-rr, jag är som en inneboende,
jag hyr ett möblerat rum;
värdinnan är mäkta troende
hon fyller varenda tum
varenda tum i mitt rum
med bilder och tänkespråk,
med fula och tarvliga bilder
och dåliga tänkespråk.

Jag sitter med hängande armar,
jag sitter med ryggen i krum
mens skymningen rullar sitt dunkelljus
som en valsmelodi kring mitt rum ...
Jag gäspar — värdes förlåta,
mitt hjärta är sjukt och nervöst,
jag löser en korsordsgåta
som ännu ingen har löst.
Dom pratar om mej i huset
att jag varken ser eller hör,
men vinden hör jag och suset
i almen därutanför,
en fågel ser jag som irrar
långt bortom hank och stör ...
jag sitter och stirrar och stirrar
och ingenting kommer mej för.

Jag är som en inneboende
som fryser jämt i sitt rum,
och jag är som en dåligt pressad växt
i ett herbarium.

Plankstrykare

Klä'vitt, klä'vitt är yrket mitt
en målare är jag av sista snitt,
jag springer med stegar, penslar och kitt
och väldiga påsar med krita ...
— Ställ upp era sotiga kök i rad,
jag målar dem vita på entreprenad,
målar dem skimrande vita
bara med vatten och krita!
Jag har inte tid eller lust med lim,
man blir som man trimmats i livets trim,
och fort ska det gå — som när rytm och rim

skalder och skojare tvinna —
Men kommer det någon och gnäller om fusk
och ringer mej upp och skäller mej slusk
då säger jag: tig och besinna
att allt vad vi människor gör är rök,
och vitt blir det aldrig ditt smutsiga kök ...
— för skäll skulle djävulen tåla
när *livet* har lärt en att måla!

Inte angår det mej

När Medelsvensson är blaskig
då är han en karlaktig,
och inte så jäkla tråkig
som annars i sina dar —

Då njuter han gärna en visa
och läser, kanhända, en strof.
Och ofta i nattens hemgång
han varder en filosof —

Då stannar han plötsligt och bredbent
och lyfter sin våta läpp,
och lyfter mot gubben i månen
tillika sin silverkäpp:

Se stjärnorna, bror, hur de dansa
som flugor i rymdens tak ...
... en stjärna, du — och ett öga
är ändå en märklig sak ...

... Ja, herre gud, om man tänker!
— men längre kommer han ej.
Och längre kom inte Salomon,
så inte angår det mej.

Bygdebrev

Den lilla byn som vi andas i
är ett koncentrat
av större byar —
Här lever vi, som ni andra lever,
i tro och kärlek och lögn och hat —
mens tiden far ...
När solen drar
genom brustna skyar
i dag på morgonen går jag ut
och ser en flagg på ett hus som säger:
ett liv är slut.

En gammal gumma, jag hör, mor Kajsa,
har lagt sej ner,
och niger aldrig för präst och nämndman
och lagar aldrig en nävgröt mer.
Guds fred, jag nickar —
och går till handelsman in och köper
mej någon småsak
och står och pratar en stund och röker ...
Ja, säger handelsman, ja kantänka,
hon var rätt gammal — som sagt, då får
vi säga det att vi är en mindre
i byn i dag än vi var i går,
jaha, kantänka!
Då kommer Lisa i Utfallsroten
Nils Svensas änka,
ni vet »mä foten».
Hon stultar in och hon stampar snö
och pustar hu
och är eld och låga,
och säger det att nu får en fråga
va kraken menar, han Jan på Torken.
— — Och vi förnimma att Jannes fru
ånyo haft ett besök av storken,
så deras ungar, om inte tio,
visst är dom nio
och säkert sju! —

Nu kan man vänta ett kackalorum,
ty Lisa slår sina händer hopa
som om hon ville ett vittne ropa
och gärna vädja till högre forum ...
Men handelsmannen står glad och god
vid den nya vågen
och hugger opp ett par sockerklimpar
åt lille hjulbente Granbergsmågen;
han säger bara: det låter rart,
det får en säga, det går med fart!
Då drar ett leende brett och listigt
runt i butiken
från Snusar-Agen
med läsardragen
till pastorns piga, den tattarögda
från Lojtaviken — —
Och solen kommer ditin och hoppar
kring mässingsvikter och sockertoppar,
och som en strålande transparang
av vita blommor i nyckfullt mönster,
dem frosten ritat,
står handlarns fönster.
I mitten tronar en ljusastake —
Det doftar vila och jul och lake

och ute klingar det bjällerklang.

Gravöl

En skojare var han och slingertok
så röd och grann —
I fylla, bröder, och fingerkrok
en märkelig man:
Hej dunkom och låtom oss drinka,
men gäller det krafter, gosse — du såg!
Och rätar du denna min sinka,
då har du en tunna råg!

Ack, dagarna leka tafatt, tafatt,
och solen ler ...
Men aldrig han knäpper en roskravatt
kring kragen mer —
Hej dunkom och låtom oss drinka,
men gäller det krafter, gosse — håll spjärn,
när döden rätar din sinka
med fingrar av iskallt järn.

Leken går ...

Essike-dessike leken går,
livet räknar och Andersson får
mitt för bröstet en våldsam knuff ...
Essike-dessike-piff-paff-puff:
Pettersson sviktat och famlar.
Essike-dessike, allt är gäck,
essike-dessike: Lundström väck!
Ingen vet när han ramlar ...
Tåligt går döden med kratta och säck
utanför ringen och samlar.

Från Folkets parker

Hej, tomtgubbar slå en ring,
... se våra drömmars tärna!
Det fattas henne ingenting,
hjärta blott och hjärna ...

Hur kom din moders ende son
på dessa glatta bräder.
Gläder
med sin konst och sina kläder
folk och få så vitt ifrån

i detta vackra väder ...

Visst är det bara lögn och lump
och dumhet så det skriker,
när halte Harmans mågastump
sej fyradubbel viker ...

Fått ont i magen, stackars as,
det kan man ej förtänka.
Spänka!
Runtom pjäsens rika änka
läsarprästens lovar dras
tills länsmans knappar blänka ...

Ridån går ned — med skrap och skräll ...
en tia kan man klara!
Thy resom vi till Stadshotell,
där är oss gott att vara.

För konsten är så lång, så lång,
och ringa är profiten,
sliten
blir du, trött och väderbiten —
Konsten är så lång, så lång,
du Lasse, Lasse liten.

Babylon

Och Babylons måne, den gamla
och mäktigt gula, han tänkte
vid Babylons älv där han blänkte:

Var äro de rödögda vargarna,
de glada och blixtrande tänderna?
Skalderna sitta så duvolikt rart
med små blå harpor i händerna.

Var äro de smala predikarna,
de levande blodiga bränderna?
Skalderna sitta så duvolikt rart
med små blå harpor i händerna.

— — —

Syrsorna hör jag och änderna!

Och Babylons måne han sänkte
sitt huvud såsom i sorg
i Babylons vågor, som stänkte
mot Babylons marknadstorg ...

Ryck upp dej!

Så grå är din väg mellan tre droppar vatten
och tre skovlar mull, och du ser ju så väl
att ingen ska lyfta i vördnad på hatten
när jorden tar hand om din skröpliga själ —

Ryck upp dej, Sallander, ryck upp dej, bete dej
som man och statt upp ur din dödliga blund!
Din mor är det synd om när alla bele dej,
— här ser du de män som förvalta sitt pund.

Här ser du de män som vi akta och ära,
som vakta sin nästa och sköta sitt hus,
som tränat sin kropp att med värdighet bära
sin djupsinnighets tunga sjuarmarsljus —
Behändiga män som i graderna stiga
med uppdrag på uppdrag för stad och för stat —
Små döttrar de föda — som tids nog förtiga
om pappa som rådman var illitterat —

Ryck upp dej, Sallander, ryck upp dej, bete dej
som man och statt upp ur din dödliga blund!
Din mor är det synd om när alla bele dej,
— här ser du de män som förvalta sitt pund.

Syner i lövsprickningen

Nu brinner vårens blåa eld på Abborrbergets krön,
där dansar Kalle Knopare, gudomligt ung och skön.
Krökt sitter Ivan Speleman och flinar vid sitt spel,
och Rallar-Anton känner sej rätt salig för sin del.

Hej, vinkar Tryckar-Pelle, han är smärt och han är flink,
och hostar du en maning är han redo på en blink.
Han bugar för Amanda — och så hånfull och så mörk
står herr studenten Bläcksta-Nils och spanar bak en björk ...

Det går en svag resedadoft av markens unga gräs,
där strös av Persbergs-Joel några no och några yes —
Och Ingalill från Backarna hon tror att nästa vals
ska Bagar-Harald linda ömt sin arm kring hennes hals.
Nu lövas det i dalar och nu lövas det på höjd,
nu dallrar månet hjärta i sin första svårmodts fröjd.
Och Munkås-Nicklas' pojke, konfirmerad jämt och rätt,
han går i bror sins byxor nu och sträcker cigarrett —

Nu lyser det till sommar och nu ringer det till sol ...
— Ack kypare, ack kypare, förunna mej en stol,
förunna mej en hela och en halva och en ters
att glömma mina bleka år och mina tomma vers!

En valsmelodi

Dagen är släckt,
mörkret har väckt
stjärnor och kattor och slinkor;
fyllda av skarn,
slödder och flarn
sova polishus och finkor —
Barnet det skådar i drömmarnas brus
hur en ängel med lyktor går runt våra hus.
— Och ensam i kvällen den sena
jag slåss med en smäktande vals.
Och jag är ganska mager om bena,
tillika om armar och hals —
Jag har sålt mina visor till nöjets estrader,
och Gud må förlåta mej somliga rader,
ty jag är ganska mager om bena,
tillika om armar och hals.
Grämelsens son
i grammofon
sprattlar för Hans och för Greta.
Pajas — ack ja —
schajas, — ack ja,
gott kan det vara att veta!
Skänk mej nu bara ett rimord på sol,
när jag redan har använt fiol och viol?
— Ack, ensam i kvällen den sena
jag slåss med en smäktande vals,
och jag är ganska mager om bena,
tillika om armar och hals —
Jag har ingenting alls här i världen att vinna,
och snart i min grop skola maskarna finna
att jag är ganska mager om bena,
tillika om armar och hals.